

DEN SMALLE BOG

Digitalt kulturtidsskrift. Redigeret af Jakob Brønnum. 5. årgang. ISSN: 2446-0079

Hvem er det, der skriver?

Forfattere i Den smalle bog

Læs Den smalle bog fast

Kontakt og kolofon

En lang sammenhængende udfoldelse af bogens første sætning

MÆLKEMANDEN af Anna Burns
Oversat af Sara Koch Forlaget
Palomar 366 sider Af Jes Nysten "Den dag Somebody McSomebody satte en pisto..."

Slå op i Den smalle bog

Find rundt i Den smalle bog

Den smalle bog er et tidsskrift for boganmeldelser og bringer desuden andre litterære læsninger, klummer, skønlitterære og essayistiske originaltekster

Midt på siden står det seneste indlæg. Øverst i højrespalten og øverst i venstrespalten står de foregående indlæg. Længere nede i højrespalten kan man læse tidsskriftet kronologisk og man kan klikke sig ind på tidsskriftets forskellige stofgrupper. Længere ned i venstrespalten er nogle af de mest læste, tidligere indlæg fremhævet. Længere nede er forskellige relevante links. Øverst på siden kan man se, hvem der skriver på Den smalle bog og hvem de skriver om.

Flere indlæg fra Den smalle bog

- Et mareridt i fortidens geografi
Hvis du overvejer at vende tilbage til din provinsielle opvæksts geografi for at gøre en forskel, skal du læse Jens Peter Kaj Jensens nye ...
- At læse Olgas bog er som at stå foran et CoBrA-maleri
Man skal endelig ikke vælge Olgas bog, hvis man trænger til lidt let underholdning og feel-good. Og nok heller ikke for at komme til at vid...

søndag den 23. februar 2020

Den skrøbelige digter

Villads Eryaki
Jeg slår dagene ned
Det Poetiske Bureaus Forlag, 135 sider, 2019.

Af Anne Rye-Andersson
Anmeldelsen har tidligere været bragt i bloggen *Book-Haul*
Den unge debutant Villads Eryaki (f.1997) har med "Jeg slår dagene ned" begået en overbevisende og meget smuk digtsamling, der efterlader læseren eftertænksom, undrende og fuld af medfølelse.

Digtsamlingen er et forløb, som den unge jeg-fortæller gennemgår. Der er et "før katastrofen", "katastrofen" og tiden efter, og så da jeg-fortælleren er kommet mere eller mindre hel ud på den anden side. I hvert fald er han styrket i troen på sig selv, eller sådan virker det.

Katastrofen indtræffer, da jeg-fortælleren er til digtoplæsning med den store digter Peter Laugesen (f.1942) og alle dem, der er noget ved musikken, eller skulle jeg sige litteraturen. Jeg-fortælleren kommer til at grine på et tidspunkt, hvor det ikke er tiltænkt, hvorefter mastodonten, forlæggeren og forfatteren Asger Schnack (f. 1949) sender ham et misbilligende blik. Det blik kommer til at præge jeg-fortælleren, og sender ham ned i et mørke af ruminerende og angstfyldte tanker, han ikke kan undslippe.

Jeg vil citere et digt fra "før katastrofen", da jeg-fortælleren allerede der har en vis skrøbelighed og eftertænksom tankevirksomhed:

"I DAG

jeg har ikke altid været den
der ikke vidste, hvor og hvordan
jeg har været gammel engang
gammel og vis
da jeg var barn vidste jeg langt mere
end jeg gør nu
jeg kommer aldrig til at vide
hvad jeg vidste dengang
jeg behøvede ikke at
se mig for
jeg vidste
eller at tænke
før jeg talte
jeg vidste
eller at være bange
for jeg vidste
nu ved jeg ikke noget
mere

Den skrøbelige digter

Få en mail, når Den smalle bog udkommer

Email address...

Steinbeck-tema i Den smalle bog

- Læs Egil Hvid-Olsens introduktioner til ni af hovedværkerne

DE SMALLE BØGER - Klik og se mere

- ▼ 2020 (10)
 - marts (3)
- ▼ februar (3)
 - Den skrøbelige digter

Til kamp mod krænkelseskulturen

At læse Olgas bog er som at stå foran et CoBrA-mal...

- januar (4)

- 2019 (49)

- 2018 (43)

- 2017 (36)

- 2016 (34)

Den smalle bogs stofgrupper. "Lyrik", "Prosa" og "Essay" er originaltekster

- antologi (1)
- boganmeldelse (65)
- dagbøger (1)
- digtsamling (22)
- En litterær refleksion (5)
- essay (4)
- eventyr (1)
- fabler (1)
- faglitteratur (9)

-

Afstanden mellem en engel og et lig
Bjørn Thomsen
Slagger Forlaget
Fuglekøjen 2016 107 sider, 149 kr. Af Jakob Brønnum Jeg har været igennem flere faser i min læsning af ...
-

Nye noveller: Fire gode samlinger
Ljudmila Petrusjevskaja:
"Umodne stikkelsbær",
Forlaget Silkefyret 2018, 185 sider, 190 kr. Rasmus Hastrup: "De ting der sker", Scr...
- jeg er alt for ung nu
da jeg var barn
var jeg gammel
nerveenderne er ikke
vokset ordentligt sammen
de er for lige
og parallelle
der er jo ingen
der ikke har det
sådan i dag"

Det er virkelig så fint et digt, fordi det illustrerer barnets umiddelbarhed og fornemmelse for verden. Og så synes jeg, det er utroligt smukt. Der ligger en stor sorg i digtet, i at have mistet noget, en evne til at være til i verden på og føle en form for samhørighed med den og en slags ligetilhed. Eryaki romantiserer det med at være barn, og måske med rette. Jeg kan i hvert fald nikke genkendende til den følelse af indsigt, jeg havde som barn, som måske er blevet forpurret og kompliceret af at vokse op og blive teenager og ung kvinde. Og så referencen til hjernen med nerveenderne, der ikke er vokset ordentlig sammen, er spot on, da en teenagehjerne med hormoner og deslige mildest talt ikke er i harmoni. Og så er der måske også en skjult reference til Sokrates om, at jeg-fortælleren ved, at han intet ved, en slags indsigt med det at vokse op og den tiltagende modenhed. Eryaki slutter digtet af med: "der er jo ingen der har det sådan i dag", og det kan virke provokerende og indskrænket, men måske også en stikpille til folk, der mener at vide alt i verden (måske folk i den litterære verden, hvem ved).

Videre inde i digtsamlingen kommer digtet "LATTER", som er et af samlingens kardinalpunkter, da det er her, katastrofen indtræffer. Jeg citerer ikke hele digtet, men derfra, hvor jeg-fortælleren ligesom ansporer et usikkert terræn og en art fremmedgørelse overfor den litterære hårde kerne:

" (...) jeg har endnu ikke
dechiffreret deres mønster
deres udsagn
det var ikke min mening
signe, peter, david, olivia,
amalie, gerda, robert, christel,
nikolaj, caspar, klaus, henrik, olga,
mette, marianne, morten,
liv, jønke, asta, asta og asta
at hyænele
men elastikken sprang
og langs med vandet
løb en rotte frit
uden viden om
at den var hundset
undvigelagt for had
afskyet og skyet
som fluer, som fluer
intet er som før
kan ikke artikulere
kun artikule
ad ordenes egen bestemmelse
ikke jeres
derfor lo jeg
derfor lo jeg
derfor lo jeg
jeg er
helt alene bag de andre
bagest i rækken af nakker
fra øre til øre
lo min mund
kunne ikke holde det
inde
plop
kom det ud
isnede gjorde jeg
fra isse til fod
det isnede i mig
da latteren
da latteren
undskyld latteren
aldrig mere latter
nogle gange latter
når latter latter vil

- klassikerlæsning (12)
- kortroman (2)
- kunstbog (5)
- lyrik (3)
- noveller (3)
- prosa (5)
- prosadigt (2)
- roman (13)

Sidevisninger i alt

108,814

vil latter atter latter
mine undvigebaner
er lagt ”.

Og et citat fra digtet umiddelbart efter ”LATTER”, ”TOM”:

” (...) jeg vidste ikke
asger
jeg vidste det ikke
derfor lo jeg
fordi jeg ikke vidste
som du og de andre
tilgiv mig
jeg ville bare høre til (...)”

Det mest tragiske ved disse digte er nok det ringe selvværd, jeg-fortælleren har, der gør, at han styrer direkte mod afgrunden efter et blik. Men man skal forstå det skrøbelig sind for at forstå den tilintetgørelse, der ligger i en afvisning, og det ikke at passe ind i konteksten og fællesskabet. For jeg-fortælleren kunne Schnack lige så vel have sagt: ”Vi kan ikke lide dig, du er ikke velkommen her”, og det er måske kun en hyperanalytisk digterhjerne, der kan forstå det, men ikke desto mindre er det den virkelighed, Eryaki har og fortolker, og derfor er den sand. Og det skal den også anerkendes som. Det er en digter i eksistentiel krise, hvor dette blik er den sidste dråbe. Man kan så tale om proportioner, jovel, men smerten og følelsen af at være udstødt, kan man ikke tage fra ham.

Efter at have kommet sig over nedværdigelsen og afvisningen som ”værdig”, bliver digter-jeg’et vred på Schnack, og synes, han er ond med sit tilintetgørende blik, og dernæst sammenligner han sin egen latter med litteraturkritikeren Lars Bukdahl’s (f. 1968), da denne også lo, men her var Schnack’s blik mest undrende og åbent, hvorved digter-jeg’et tolker, at man skal gøre sig fortjent til den upassende latter i de litterære kredse, der for ham at se viser et form for hierarki indenfor litteraturverdenen i forhold til anseelse. Det var i hvert fald sådan, det blev oplevet.

Efter katastrofen kommer Signe ind i billedet, og hun mildner digter-jeg’et. Og her viser Eryaki virkelig, at han er en stor digter. Det kan godt være, han føler, at han ikke længere ved noget som voksen, og ikke er vis, men digtene vidner om en enorm livskloghed og indsigt, der med den unge alder kun er de færreste forundt.

I min optik sætter digtsamlingen ”Jeg slår dagene ned” nye standarder inden for digterkunst i forhold til alder og debutanter, og jeg glæder mig usigeligt meget til at følge Eryaki’s forfatterskab, for jeg tror, det bliver stort og smukt. Og en opfordring skal hermed lyde til Asger Schnack, tag og læs digtsamlingen! Og ja, alle andre bør også læse den. Det er altså stor digterkunst. Og til Villads Eryaki vil jeg sige: Jeg håber, du har det bedre. Jeg håber, du formår ikke at tage livet så tungt fremadrettet. Tak for digtene.

Indsendt af [Jakob Brønnum](#)

Ingen kommentarer:

Send en kommentar

Angiv din kommentar...

Kommenter som:

Google-konto ▼

Udgiv

Vis eksempel

[Nyere indlæg](#)

[Start](#)

[Ældre indlæg](#)

Abonner på: [Kommentarer til indlægget \(Atom\)](#)